

Postanowienie z dnia 8 marca 2007 r., III CZ 12/07

1. Roszczenie o zakazanie niedozwolonych działań, przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.), i roszczenie o złożenie stosownego oświadczenia, przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, są roszczeniami majątkowymi.

2. Apelacja od wyroku, w którym ustalono wpis ostateczny, podlega opłacie w wysokości równej wysokości wpisu ostatecznego; opłata ta jest opłatą "w wysokości stałej" w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c.

3. Artykuł 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), ustanawiający opłatę stałą w sprawach o ochronę dóbr osobistych, stosuje się jedynie do roszczeń niemajątkowych o ochronę dóbr osobistych.

Sędzia SN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

Sędzia SN Zbigniew Strus

Sędzia SN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa "A.Z.E." sp. z o.o. z siedzibą w P. przeciwko "Z.P.C.W." S.A. z siedzibą w K. o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2007 r. zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 października 2006 r.

uchylił zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Powodowa "Z.P.C.M.", spółka z o.o. w W., obecnie: "A.Z.E.", spółka z o.o. w P., zażądała zakazania stronie pozwanej, Spółce Akcyjnej "Z.P.C.W." w K., wprowadzania do obrotu wyrobów cukierniczych o nazwie „michałki” w

opakowaniach imitujących opakowania strony powodowej oraz nakazania opublikowania w podanym terminie ogłoszenia o oznaczonej treści we wskazanych dziennikach.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 4 maja 2006 r. oddalił powództwo i ustalił wpis ostateczny w wysokości 1000 zł. Reprezentowana przez radcę prawnego strona powodowa, skarżąc ten wyrok apelacją w całości, uiściła opłatę sądową w wysokości 1000 zł.

Sąd Apelacyjny po przeprowadzeniu rozprawy postanowieniem z dnia 27 października 2006 r. odrzucił apelację. W uzasadnieniu wyjaśnił, że do apelacji miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – dalej: „u.k.s.c.”). Żądanie zakazania czynu nieuczciwej konkurencji, polegającego na wprowadzaniu do obrotu opisanych wyrobów cukierniczych, miało charakter majątkowy. Apelacja w zakresie dotyczącym tego żądania podlegała zatem, zgodnie z wymienioną ustawą, opłacie stosunkowej. Żądanie opublikowania stosownych ogłoszeń w prasie miało natomiast charakter niemajątkowy, więc apelacja w zakresie dotyczącym tego żądania podlegała opłacie stałej. Wniesiona przez stronę powodową apelacja nie została, w świetle właściwych przepisów, opłacona w odpowiedniej wysokości, a z art. 130² § 3 k.p.c. wynika, że sąd odrzuca wniesiony przez radcę prawnego nienależycie opłacony środek odwoławczy, który podlegał opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej, bez uprzedniego wezwania. Jednocześnie Sąd Apelacyjny zaznaczył, że takie samo rozstrzygnięcie należałoby wydać, po uznaniu obu żądań za roszczenia o charakterze niemajątkowym, podlegające opłacie stałej, wynoszącej 600 zł od każdego z nich.

W zażaleniu strona powodowa zakwestionowała zasadność odrzucenia apelacji, podnosząc w szczególności, że Sąd Okręgowy, przy ustalaniu wpisu ostatecznego na kwotę 1000 zł, uznał, że pozew obejmował żądania o charakterze niemajątkowym, albo przyjął, że pozew obejmował żądania o charakterze majątkowym, których wartości nie dało się ustalić w chwili wszczęcia sprawy. Uiszczając od apelacji opłatę w wysokości wpisu ostatecznego ustalonego przez Sąd Okręgowy, strona powodowa działała w zaufaniu do rozstrzygnięcia tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że do apelacji strony powodowej, zgodnie z art. 149 ust. 1 u.k.s.c., miały zastosowanie przepisy tej ustawy (por. uchwały Sądu

Najwyższego z dnia 22 listopada 2006 r., III CZP 86/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 107, i z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZP 124/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 91, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZ 36/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 19). Według art. 11 u.k.s.c., opłata sądowa jest stała, stosunkowa lub podstawowa. Opłatę stałą pobiera się w sprawach o prawa niemajątkowe oraz we wskazanych w ustawie niektórych sprawach o prawa majątkowe, w wysokości jednakowej, niezależnej od wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 12 u.k.s.c.), natomiast opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe (art. 13 u.k.s.c.). Od pisma wniesionego w sprawie o prawa majątkowe, w której wartości przedmiotu sprawy (sporu) nie da się ustalić w chwili jej wszczęcia, przewodniczący określa opłatę tymczasową w granicach od 30 do 1000 zł. W orzeczeniu kończącym postępowanie w pierwszej instancji sąd określa wysokość opłaty ostatecznej, która jest bądź opłatą stosunkową, obliczoną od wartości przedmiotu sporu ustalonej w toku postępowania, bądź opłatą określoną przez sąd, jeżeli wartości przedmiotu sporu nie udało się w toku postępowania ustalić; w tym przypadku opłatę ostateczną sąd określa w kwocie nie wyższej niż 5000 zł, mając na względzie społeczną doniosłość rozstrzygnięcia i stopień zawiłości sprawy (art. 15 u.k.s.c.).

W świetle przytoczonych przepisów, podstawowe znaczenie dla ustalenia, jakiemu rodzajowi opłaty sądowej podlega pismo, ma więc charakter sprawy, w której jest ono wnoszone: czy jest to sprawa o prawa niemajątkowe, czy sprawa o prawa majątkowe. Stwierdzenie, że jest to sprawa o prawa niemajątkowe, przesądza, iż należną opłatą jest opłata stała (por. oprócz art. 12 *in principio*, art. 26 ust. 1 pkt 6 u.k.s.c.), jeżeli zaś sprawa jest sprawą o prawa majątkowe, trzeba ustalić najpierw, czy istnieje przepis przewidujący dla niej opłatę stałą, a w braku takiego przepisu rozstrzygnąć, czy w chwili wszczęcia tej sprawy da się ustalić wartość przedmiotu sporu. Jeżeli w sprawie o prawa majątkowe da się w chwili jej wszczęcia ustalić wartość przedmiotu sporu, to zarówno pozew, jak i inne pisma podlegają opłacie stosunkowej, w razie natomiast niemożności ustalenia tej wartości, przewodniczący określa należną od pozwu opłatę tymczasową, a sąd – w orzeczeniu kończącym postępowanie w pierwszej instancji – albo opłatę stosunkową (gdy w toku postępowania nastąpiło ustalenie wartości przedmiotu sporu), albo opłatę ostateczną (gdy w toku postępowania nie udało się ustalić wartości przedmiotu sporu). Ustalona przez sąd w toku postępowania wartość

przedmiotu sporu stanowi także wartość przedmiotu zaskarżenia kwestionowanego w całości wyroku sądu pierwszej instancji i podstawę obliczenia opłaty stosunkowej od wniesionej apelacji. Podobnie, określona przez sąd pierwszej instancji w razie niemożności ustalenia wartości przedmiotu sporu opłata ostateczna wyznacza wysokość wpisu od apelacji skarżącej w całości wyrok sądu pierwszej instancji (por. art. 25 i 26 k.p.c. oraz art. 18 ust. 2 u.k.s.c.).

Rozstrzygając na potrzeby ustalenia opłaty sądowej o majątkowym lub niemajątkowym charakterze prawa, należy – podobnie jak na gruncie innych ustaw nawiązujących do podziału praw na majątkowe i niemajątkowe – kierować się tym, czy dochodzone w sprawie prawa są bezpośrednio uwarunkowane interesami ekonomicznymi podmiotu uprawnionego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2005 r., III CZP 57/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 116). Pozytywna odpowiedź oznacza uznanie prawa za majątkowe, a negatywna – za niemajątkowe.

Zestawienie przytoczonych wyżej przepisów ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z przepisami art. 26 tej ustawy, określającymi opłaty stałe w sprawach o prawa niemajątkowe, prowadzi do wniosku, że w przypadkach, w których dochodzone roszczenia służą ochronie bezwzględnego prawa podmiotowego niemajątkowego, o rodzaju opłaty sądowej decyduje majątkowy lub niemajątkowy charakter tych roszczeń, a nie niemajątkowy charakter chronionego przez te roszczenia prawa podmiotowego. Przewidzianej w art. 26 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c. opłacie stałej dla pozwu o ochronę niemajątkowych praw autorskich podlega jedynie pozew, w którym są dochodzone niemajątkowe roszczenia przysługujące twórcy w razie zagrożenia lub naruszenia jego autorskich praw osobistych, tj. wskazane w art. 78 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm. – dalej: „Pr.aut.”) roszczenie o zaniechanie działania zagrażającego autorskim prawom osobistym, roszczenie o zaniechanie działania naruszającego autorskie dobra osobiste lub roszczenie o dopełnienie czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia autorskich praw osobistych, np. roszczenie o złożenie stosownego oświadczenia.

Do pozwu twórcy o zapłatę na jego rzecz lub na wskazany przez niego cel społeczny odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za naruszenie autorskich praw osobistych (art. 78 ust. 1 zdanie drugie Pr.aut.), jako do pozwu o roszczenie majątkowe – jakkolwiek służące ochronie autorskich praw osobistych –

ma natomiast zastosowanie art. 13 u.k.s.c., przewidujący opłatę stosunkową. Jeżeli chodzi o przewidziane w art. 26 ust. 1 pkt 5 u.k.s.c. „niemajątkowe prawa wynikające z opatentowania wynalazków lub rejestracji wzorów użytkowych i zdobniczych oraz znaków towarowych”, trudno wskazać przyznane przez ustawę z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm. – dalej: „Pr.w.p.”) roszczenia, które mogłyby być bezspornie zaliczone do tej kategorii praw. Pisma w sprawach o ustalenie autorstwa projektu wynalazczego (zob. art. 3 ust. 1 pkt 6 Pr.w.p.), rozpatrywanych zgodnie z art. 284 pkt 1 Pr.w.p. w trybie postępowania cywilnego, podlegają opłacie stałej na podstawie art. 26 ust.1 pkt 6 u.k.s.c. jako sprawy o „ochronę innych praw niemajątkowych”. Również art. 26 ust. 1 pkt 3 u.k.s.c., określający opłatę stałą w sprawach o ochronę dóbr osobistych, stosuje się jedynie w przypadkach dochodzenia niemajątkowych roszczeń o ochronę dóbr osobistych (praw osobistych), a więc roszczenia o zaniechanie działania zagrażającego dobru osobistemu, roszczenia o zaniechanie działania naruszającego dobro osobiste lub roszczenia o dopełnienie czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego, np. roszczenia o złożenie stosownego oświadczenia (art. 24 § 1 k.c.). W razie dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie pieniężne (art. 445 § 1 i 2 lub art. 448 *in principio* k.c.) albo o zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 448 *in fine* k.c.) stosuje się natomiast – ze względu na to, że roszczenia te same są prawami majątkowymi, choć służą do ochrony praw osobistych (a więc niemajątkowych) – art. 13 u.k.s.c., przewidujący opłatę stosunkową (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZ 94/06, "Biuletyn SN" 2007, nr 3, s. 14). Wprawdzie brzmienie art. 26 ust.1 pkt 6 u.k.s.c. mogłoby sugerować – jak przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 listopada 2006 r., I CZ 62/06 (nie publ.) – że jego hipotezą są objęte wszelkie roszczenia o ochronę dóbr osobistych, a więc zarówno niemajątkowe, jak majątkowe, ale przepis ten, tak rozumiany, pozostawałby w oczywistej sprzeczności z treścią art. 26 ust. 1 pkt 4 i 5 u.k.s.c. Nasuwa się w związku z tym wniosek, że brzmienie art. 26 ust. 1 pkt 3 u.k.s.c. nie jest wyrazem woli przyjęcia w tym przepisie rozwiązania całkowicie odmiennego od zawartego w art. 26 ust. 1 pkt 4 i 5 u.k.s.c., lecz konsekwencją trudności w zwięzłym wysłowieniu takiego rozwiązania w odniesieniu do spraw o ochronę dóbr osobistych (...). Wniosek ten potwierdza art. 26 ust. 1 pkt 6 u.k.s.c., który stanowiąc, że opłatę stałą pobiera się także od pozwu

w sprawach o ochronę innych praw niemajątkowych, niż wymienione w punktach wcześniejszych, wskazuje, iż założeniem wszystkich wcześniejszych punktów było określenie opłaty stałej jedynie w sprawach o prawa niemajątkowe. Należy przypomnieć, że do podstawowych reguł wykładni prawa należy nakaz objaśniania przepisu prawa w kontekście z innymi przepisami prawnymi, a nie w oderwaniu od nich.

Rozpoznanie zażalenia wymaga więc przede wszystkim odpowiedzi na pytanie, czy obydwa dochodzone przez stronę powodową roszczenia, tj. oparte na art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. nr 153, poz. 1503 – dalej: „u.z.n.k.”) roszczenie o zakazanie niedozwolonych działań i oparte na art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. roszczenie o złożenie stosownego oświadczenia mają charakter niemajątkowy, tj. nie są bezpośrednio uwarunkowane interesami majątkowymi podmiotu uprawnionego. Odpowiedź pozytywna oznacza podleganie apelacji strony powodowej, na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 u.k.s.c., opłacie stałej co do obu dochodzonych i objętych apelacją roszczeń.

Mimo że założenia ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji różnią się od założeń ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz ustawy – Prawo własności przemysłowej, roszczenia wynikające z dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji zostały ukształtowane podobnie jak roszczenia, które przyznają dwie wymienione ustawy. Jak wspomniano, zgodnie z art. 78 ust. 1 Pr.aut., twórca, którego autorskie prawa osobiste zostały naruszone cudzym działaniem, może żądać m.in. zaniechania tego działania oraz dopełnienia przez osobę, która dopuściła się naruszenia, czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, aby osoba ta ogłosiła stosowne oświadczenie. Podobnie, według art. 287 ust. 1 i 2 Pr.w.p., uprawniony z patentu, którego patent został naruszony może żądać m.in. zaniechania naruszania oraz złożenia przez osobę, która dopuściła się naruszenia, ogłoszenia stosownego oświadczenia. Na podstawie art. 292 Pr.w.p. przepis art. 287 ust. 1 i 2 tej ustawy stosuje się odpowiednio do wzorów użytkowych oraz wzorów przemysłowych, a na podstawie art. 293 Pr.w.p. – do topografii układów scalonych. Również art. 296 ust. 1 Pr.w.p. – stosujący się odpowiednio do oznaczeń geograficznych (art. 302 ust. 1 Pr.w.p.) – przyznaje w razie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy m.in. roszczenie o zaniechanie naruszania i o usunięcie jego skutków, które może

nastąpić także przez ogłoszenie stosownego oświadczenia. Analogiczne roszczenia przyznaje też art. 24 § 1 k.c. w razie naruszenia dóbr osobistych. Podobieństwo dochodzonych w sprawie roszczeń opartych na art. 18 ust. 1 i 3 u.z.n.k. do roszczeń przewidzianych w art. 78 ust. 1 Pr.aut., art. 287 ust. 1 i 2 oraz art. 296 ust. 1 Pr.w.p. i art. 24 § 1 k.c. skłania do tego, aby również te roszczenia mieć na względzie w rozważaniach zmierzających do zakwalifikowania dochodzonych w sprawie roszczeń z punktu widzenia podziału na prawa majątkowe i niemajątkowe.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenia twórcy o zaniechanie działań naruszających autorskie prawa osobiste oraz o dopełnienie czynności potrzebnych do usunięcia skutków tych działań, w szczególności o ogłoszenie stosownego oświadczenia, oraz analogiczne roszczenia podmiotu, którego dobra osobiste zostały naruszone, mają charakter niemajątkowy, w związku z czym w sprawach o te roszczenia stosują się przepisy art. 26 u.k.s.c. Roszczenia te nie są bezpośrednio uwarunkowane interesami ekonomicznymi podmiotu uprawnionego, ponieważ służą do ochrony niemajątkowych praw podmiotowych i zarazem same nie prowadzą do uzyskania korzyści majątkowej.

W piśmiennictwie, a także orzeczeniach sądów, których przykładem jest zaskarżone postanowienie, spotyka się wypowiedzi zaliczające do praw niemajątkowych również przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. roszczenie o zaniechanie działań stanowiących czyn nieuczciwej konkurencji, przewidziane w art. 296 ust. 1 Pr.w.p. roszczenie o zaniechanie naruszania prawa ochronnego na znak towarowy, przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. roszczenie o złożenie stosownego oświadczenia przez podmiot, który dopuścił się czynu nieuczciwej konkurencji, a także przewidziane w art. 287 ust. 2 Pr.w.p. roszczenie o ogłoszenie stosownego oświadczenia przez osobę, która dopuściła się naruszenia patentu. Wypowiedzi te nie mają jednak uzasadnionych podstaw i żadnego z wymienionych roszczeń nie można zaliczyć do praw niemajątkowych.

Należy podzielić pogląd, że te z wymienionych roszczeń, które są określone w ustawie – Prawo własności przemysłowej, służą do ochrony majątkowych praw bezwzględnych (patentu, prawa ochronnego na znak towarowy) i tym samym same są też bezpośrednio uwarunkowane interesami ekonomicznymi podmiotu uprawnionego, a zatem mają charakter majątkowy. Taka ich kwalifikacja harmonizuje z przepisami stanowiącymi o przedawnieniu roszczeń z tytułu naruszenia patentu (art. 289 Pr.w.p.), mającymi odpowiednie zastosowanie do

roszczeń z tytułu naruszenia prawa ochronnego na wzór użytkowy, prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, prawa ochronnego na znak towarowy, prawa z rejestracji na oznaczenie geograficzne i prawa z rejestracji topografii. Jak wiadomo, przedawniają się tylko roszczenia majątkowe (art. 117 § 1 k.c.). Z kolei roszczenia określone w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, choć – według przeważającego poglądu – nie mają u swych podstaw dobra niematerialnego, będącego przedmiotem majątkowego prawa bezwzględnego, są bezpośrednio uwarunkowane interesami ekonomicznymi osób, którym przysługują, i tym samym mają majątkowy charakter ze względu na to, że przepisy tej ustawy, zgodnie z art. 1, regulują zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej. Także ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji stanowi o przedawnieniu roszczeń z tytułu czynów nieuczciwej konkurencji (art. 20). Przyczyn kwestionowanych wypowiedzi, uznających omawiane roszczenia za niemajątkowe, można się dopatrywać w podobieństwie tych roszczeń do roszczeń przewidzianych w art. 24 § 1 k.c. oraz art. 78 ust. 1 zdanie pierwsze Pr.aut. Możliwy jest przy tym w konkretnym przypadku zbieg roszczenia przewidzianego w ustawie – Prawo własności przemysłowej z roszczeniem wskazanym w art. 24 § 1 k.c. (por. art. 24 § 3 k.c.).

W konsekwencji, żadnego z roszczeń dochodzonych przez stronę powodową – ani opartego na art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. roszczenia o zakazanie niedozwolonych działań, ani opartego na art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. roszczenia o złożenie stosownego oświadczenia – nie można zaliczyć do praw niemajątkowych, objętych hipotezą art. 12 i 26 ust. 1 pkt 6 u.k.s.c.

Dochodząc tych roszczeń, należy – ze względu na ich majątkowy, niepieniężny charakter – określić wartość przedmiotu sprawy w pozwie (art. 19 § 2 k.p.c.). Jeżeli powód wywiąże się z tego obowiązku prawidłowo, od pozwu i innych pism należy się opłata stosunkowa, jednak na ogół w chwili wszczęcia sprawy o te roszczenia niemożliwe jest określenie ich wartości, czyli wartości przedmiotu sprawy (sporu). W takim razie powód powinien powołać się na tę okoliczność, a przewodniczący – jeżeli to powołanie jest uzasadnione – ustala opłatę tymczasową. Do ustalenia opłaty tymczasowej może też dojść w wyniku sprawdzenia wartości przedmiotu sporu oznaczonej przez powoda (art. 25 k.p.c.). Tak było również w poprzednim stanie prawnym (por. art. 31 ust. 1 i 32 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. nr 9,

poz. 88 ze zm., oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych, Dz.U. Nr 154, poz. 753 ze zm.), który zgodnie z art. 149 ust. 1 u.k.s.c. miał zastosowanie w niniejszej sprawie do chwili wydania wyroku przez Sąd Okręgowy.

W rozpoznawanej sprawie nastąpiło sprawdzenie oznaczonej w pozwie wartości przedmiotu sporu i ustalenie w odniesieniu do roszczeń dochodzonych od spółki akcyjnej „W.” wpisu tymczasowego w wysokości 1000 zł, tj. w wysokości maksymalnej według powołanego § 3 rozporządzenia (2 x 500 zł). Na taką samą kwotę został też, zgodnie z obowiązującym wówczas prawem, ustalony w wyroku Sądu Okręgowego wpis ostateczny i stosownie do wcześniejszych wyjaśnień, jego wysokość określa należną opłatę od apelacji wniesionej przez stronę powodową. Skoro w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie obowiązującej obecnie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stosuje się do czasu zakończenia postępowania w danej instancji dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych, ustalona według tych przepisów opłata ostateczna w wyroku sądu pierwszej instancji powinna wyznaczać też wysokość opłaty od apelacji, do której, w myśl art. 149 ust. 1 u.k.s.c., ma zastosowanie ta ustawa. W przeciwnym razie musiałoby nastąpić ustalenie na potrzeby określenia wpisu od tej apelacji wysokości opłaty ostatecznej według obecnie obowiązujących przepisów o kosztach, a do tego nie ma podstaw w tych przepisach.

Należny od apelacji strony powodowej wpis w kwocie równej wysokości opłaty ostatecznej ustalonej w zaskarżonym wyroku jest opłatą „w wysokości stałej” w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 105). Nieuiszczenie tej opłaty w terminie przez stronę powodową, reprezentowaną przez radcę prawnego, mogło zatem pociągnąć za sobą sankcję przewidzianą w tym przepisie, ale strona powodowa obowiązzkowi poddanemu tej sankcji nie uchybiła.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).